

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 10 (2014), Duminica a 5-a după Paști (a Samarinencei)

EVANGHELIA: IOAN 4, 5-42*

În vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacob i l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacob. Iar Iisus, ostenit de călătorie, s'a așezat lângă fântână; era ca la al șaselea ceas.

Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: „Dă-Mi să beau!” Că ucenicii Săi se duseseră în cetate să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: „Cum!, tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă...?” – Pentru că Iudeii nu au amestec cu Samarinenii –. Iisus i-a răspuns, zicând: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: Dă-Mi să beau!, tu ai fi cerut de la El, și El ți-ar fi dat apă vie”. Femeia i-a zis; Doamne, nici găleată nu ai, iar fântâna este adâncă; de unde dar ai apa cea vie? Ești tu cumva mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână, și el însuși a băut din ea, ca și fiii lui și turmele lui?” Iisus, răspunzând, i-a zis: „Tot cel ce va bea din apa aceasta, iarăși va înseta; dar cel ce va bea din apa pe care Eu i-o voi da, nu va mai înseta în veac, că apa pe care i-o voi da Eu se va face într'însul izvor de apă sălțătoare spre viață veșnică”. Femeia l-a zis: „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot”. Iisus i-a zis: „Du-te și cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici”. Femeia l-a răspuns, zicând: „N'am bărbat”. Iisus i-a zis: „Bine-ai zis că nu ai bărbat, că cinci bărbați ai avut, iar cel pe care-l ai acum nu-ți este soț. Pe aceasta adevărat ai spus-o”.

Femeia l-a zis: „Doamne, văd că Tu ești profet. Părinții noștri s'au închinat pe muntele acesta, dar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm”. Și Iisus i-a zis: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina

*) Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Tatălui. Voi vă închinați la ceea ce nu știți; noi ne închinăm la ceea ce știm, pentru că de la Iudei este mântuirea. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; că astfel sunt închinătorii pe care Tatăl îi caută. Duh este Dumnezeu, și cei ce se închină trebuie ca'n duh și'n adevăr să se închine". I-a zis femeia: „Știm că vine Mesia Care Se cheamă Hristos; când va veni El, pe toate ni le va spune". Iisus i-a zis: „Eu sunt, Cel care-ți grăiește“.

Și atunci au venit ucenicii Săi. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Dar nimeni nu l-a zis: „Ce întrebi?“, sau: „Ce vorbești cu ea?“ Iar femeia și-a lăsat găleata și s'a dus în cetate și le-a zis oamenilor: „Veniți să vedeți un om care mi le-a spus pe toate câte le-am făcut! Nu cumva acesta este Hristosul?“ Și au ieșit din cetate și veneau spre El. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: „Învățătorule, mănâncă!“ Iar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți“. Ziceau deci ucenicii între ei: „Nu cumva l-a adus cineva să mănânce?...“. Iisus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis și să-l împlinesc lucrarea. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel care seceră primește plată și adună roadă spre viața veșnică, pentru ca împreună să se bucure, și cel ce seamănă, și cel ce seceră. Că întru aceasta se adevărește cuvântul că altul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v'am trimis să secerăți unde nu voi v'ați ostenit; alții s'au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor“.

Și mulți Samarineni din cetatea aceea au crezut în El pe temeiul cuvântului femeii care mărturisea: „Mi le-a spus pe toate câte le-am făcut“. Deci, când au venit la El, Samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut pe temeiul cuvântului Său, iar femeii îi ziceau: „Credem nu numai pe temeiul cuvântului tău; noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii“.

Apa cea vie

Mitropolitul Bartolomeu Anania

Dragii mei, a fost și o altă împrejurare în care Mântuitorul S-a definit pe Sine ca izvor de apă vie. Era Sărbătoarea Corturilor, un praznic anual care dura șapte zile și care punea accent deosebit pe apă și lumină. În ultima zi a acestei Sărbători, Iisus a strigat cu glas mare, în auzul tuturor: **“Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea! Cel ce crede în Mine - precum a zis Scriptura - râuri de apă vie vor curge din inima lui”**. Iar Sfântul Evanghelist Ioan, care-l citează cuvintele, adăugă explicația: **“Iar aceasta a spus-o despre Duhul pe care aveau să-l primească acei ce cred într’Însul”**. Acest scurt comentariu al Evanghelistului ne descoperă, de fapt, metalimbajul care se ascunde în spatele unei rostiri comune. În realitate, Iisus este prin excelență izvorul vieții și Viața Însăși, dar și cei ce intră în comuniune cu El pot deveni, prin Duhul Sfânt, nu numai receptori și depozitari, dar și distribuitori de apă vie, ca o rețea racordată la sursă. (...)

Rețineți însă corect expresia Mântuitorului, că această apă, odată pătrunsă în om, nu rămâne o existență statică, ci se preface în izvor de **apă săltătoare** (adică sprintenă ca un pârâu de munte). O apă care nu numai că este izvor, dar care, odată băută și asimilată, la rândul ei se preface ea însăși în izvor și poate fi distribuită mai departe de cel care a primit-o. Numele de “apă vie” și-l merită prin aceea că veșnic se înprospătează și veșnic se înnoiește și niciodată nu-i încetează scurgerea. Acesta este Duhul Sfânt, Cel care **“pe toate le plinește”**, adică pe toate le reîntregește printr-un continuu proces de înnoire. (...)

Sfinții Părinți știau că o fântână săpată în pământ la mare adâncime, cum era aceea a lui Iacob, se cere căptușită cu un puternic strat de pietre tencuite, un zid care să nu permită infiltrarea viiturilor, adică a apelor de suprafață care poartă în ele impuritățile straturilor superficiale. În acest sens, ei au elaborat Sfintele Canoane, menite să prevină contaminarea adevăratei credințe cu reziduurile viiturilor ideologice sau morale, de oriunde ar veni ele. Ca puncte de reper, Canoanele sunt străjuite de pe metereze care veghează la pacea cetății.

Așadar, dragii mei, Duhul Sfânt este pânza freatică, apa cea vie care alimentează fântâna din sufletul fiecărui creștin înduhovnicit. Numai că ea nu se află în adâncul pământului, ci în adâncul cerului. Răsturnați totul, și veți vedea că norii și spațiul de dincolo de nori, apa de dincolo de ape, este aceea care alimentează setea noastră de profunzime, de absolut, de Dumnezeu. Așa cum există un adânc al genunii, tot așa există un adânc al înălțimii. Sfântul Pavel ne vorbește chiar despre **“adâncurile lui Dumnezeu”**, la care nimeni nu are acces în afară de Duhul lui Dumnezeu. Oare nu o avem noi pe Maica Domnului, cea prin care ni s-a descoperit **“taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”**! Amintiți-vă cum îi cântăm noi în Acatistul Bunei Vestiri:

“Bucură-te adâncime care nu te poți lesne vedea nici cu ochii îngerești, Bucură-te, înălțime întru care cu anevoie se suie gândurile omenești”.

O fântână nu e o adevărată fântâna dacă nu reflectă cerul de deasupra ei, cu soarele, luna și astrele lui. Prin ea, pământul devine oglinda îngerilor, sufletul omului devine oglinda lui Dumnezeu.(...)

(Sursa : **IPS Bartolomeu Anania**, *Cuvinte de învățătură*, Ed. Renașterea, 2009, pp. 76-79)

Vitamine duhovnicești

Cum să mă păzesc de gândurile cele rele?

- Părinte Rafail, cum să mă păzesc de gândurile cele rele care îmi vin în minte?

- Nu te poți păzi! Și ce am spus altor tineri vă spun și vouă astăzi: Tot ce este porunca lui Dumnezeu, tot ce ți se pare teribil de greu, nu este greu deloc: este cu neputință! Firea ta, când se simte deznădăjduită, că "voi putea eu vreodată să ajung la asta?" – firea ta mărturisește că "lucrul acela nu face parte din mine", nu face parte din firea noastră biologică. Dar, de la Dumnezeu, nici să nu așteptați mai puțin decât cele cu neputință! Dumnezeu numai în cele cu neputință lucrează, că cele cu putință le facem și noi. Nu Dumnezeu învârte la mămăliga ta! Dar dacă este vorba de poruncile lui Dumnezeu, numai Duhul lui Dumnezeu în tine va putea lucra. Vrei să te păzești de gânduri? Dumnezeu să te ajute, și fă asta: de câte ori vezi un gând rău în inima ta: "Doamne, uite ce este în mine!" Și cere lui Dumnezeu!

Poate ai nedumeriri: "Dar de ce este păcătos gândul ăsta?" Întreabă-L pe Domnul. Leagă și dezleagă "în duh și în nevăzut". Vrei să știi cum să nu-l mai faci? Cere Domnului: "Cum să nu-l mai fac?" Cere Domnului apărare să nu cazi în păcat. Întotdeauna cu Domnul lucrează. Dumnezeu, știind că ne dă porunci, cuvinte cu neputință omului de urmat, total cu neputință, pretind eu, nu așteaptă ca eu să le împlinesc; așteaptă ca eu, văzând că nu sunt acela care ar trebui să fiu, să zic: "Doamne, fă Tu ceva! Du-mă Tu pe calea Ta!" Cum zice Hristos, și zice și Apostolilor: "Precum zic Iudeilor, așa zic și vouă: Unde Eu merg, voi nu puteți să mergeți" (Ioan 13, 33). Nu puteți! "Dar veți veni mai pe urmă". Când mai pe urmă? După pogorârea Duhului Sfânt. Acea pogorâre facă-se vouă, ție frate sau soră, care mi-ai pus întrebarea, și tuturor! Contactați satelitul "Doamne!"

(Sursa: **Ierom. Rafail Noica**, *Cultura Duhului*, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2002, pp.138-139)